

גליון 530
שנה י"א תשפ"ב

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ה ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

16666

סיפורי חז"ל

ויקר אלהים אל בלעם ויאמר אליו את שבעת המזבחות ערכתי ואעל פר ואיל במזבח (כ"ג - ד') כיון שנגלה עליו הקדוש ברוך הוא ומצאו עומד על מזבחותיו וקרבותיו, אמר לו, רשע מה אתה עושה? אמר לפניו, את שבעת המזבחות ערכתי כנגד שבעה מזבחות שערכו שבעה צדיקים מאדם ועד משה ונתקבלו, אדם הבל ונח, אברהם יצחק ויעקב ומשה, והקרבתי עליהם פרים ואילים. אמר לו הקדוש ברוך הוא, "טוב ארוחת ירק ואהבה שם משור אבוס ושנאה וגו'" (משלי סו יז). טוב לי סעודת פסח שאכלו ישראל במצרים על מצות ומרורים, מפרים ואילים שאתה מקריב על ידי שנאה, אוי לך רשע, אם הייתי מבקש קרבן, הייתי אומר למיכאל וגבריאל והיו מקריבים לפני, מה אתה מבקש להטעות עצמך, לפני שאקבל מן האומות קרבנות? אין אתה יכול, שכבר נשבעתי שאין אני מקבל אלא מישראל, אותה שעה מסר הקדוש ברוך הוא את בלעם למלאך, בא המלאך וישב לו בגרונו, רצה לברך מניחו, רצה לקלל בולמו ואינו מניחו.

(במד"ר כ' י"ח יל"ש צו. תעט תשסה)

נדבת

הרה"ג ר' יוסף זאב פיינשטיין שליט"א
ראש ישיבת 'עמלה של תורה'
לע"נ הרה"ק רבי דוד משה מקרעטשניף
ב"ר אליעזר זאב זיע"א

פרשת השבוע

ויתייצב מלאך ה' בדרך לשטן לו (כ"ב כ"ב)
מלאך של רחמים היה (רש"י)
מסופר על הרה"ק רבי זאב מזבאריו זיע"א, שפעם נסע עם עגלון בדרך, והעגלון הכה את הסוסים וקללם. אמר לו הרבי, אלמלי ידעת איך לדבר אל הסוסים, לא היית צריך להכות ולקלל אותם.

ויתייצב מלאך ה' בדרך לשטן לו (כ"ב כ"ב)
מלאך של רחמים היה (רש"י)
מסופר על הרה"ק רבי זאב מזבאריו זיע"א, שפעם נסע עם עגלון בדרך, והעגלון הכה את הסוסים וקללם. אמר לו הרבי, אלמלי ידעת איך לדבר אל הסוסים, לא היית צריך להכות ולקלל אותם.

נאום בלעם בנו בעור ונאום הגבר שתום העין כ"ד - ג'
מעשה שהיה בזמן השואה, אחד מהקצינים הגבוהים בצבא ההשמדה הנאצי, היה חסר עין אחת, ובאותה עין עבר ניתוח בבית חולים, שם השתילו לו עין זכוכית. פעם אמר לאחד היהודים לפני שעמד להוציא אותו להורג, כי ינצל אם יאמר לו איזה מן העיניים היא האמיתית? ענה לו היהודי ללא היסוס את הנכון. ולפליאתו איך ידע בבירור שכוזה? ענה לו היהודי ללא מורא ופחד: שידע מיד, מאחר ובעין הזכוכית הוא המקום היחיד שאין רואים רשעות.

ויתייצב מלאך ה' בדרך לשטן לו (כ"ב כ"ב)
מלאך של רחמים היה (רש"י)
מסופר על הרה"ק רבי זאב מזבאריו זיע"א, שפעם נסע עם עגלון בדרך, והעגלון הכה את הסוסים וקללם. אמר לו הרבי, אלמלי ידעת איך לדבר אל הסוסים, לא היית צריך להכות ולקלל אותם.

נאום בלעם בנו בעור ונאום הגבר שתום העין כ"ד - ג'
מעשה שהיה בזמן השואה, אחד מהקצינים הגבוהים בצבא ההשמדה הנאצי, היה חסר עין אחת, ובאותה עין עבר ניתוח בבית חולים, שם השתילו לו עין זכוכית. פעם אמר לאחד היהודים לפני שעמד להוציא אותו להורג, כי ינצל אם יאמר לו איזה מן העיניים היא האמיתית? ענה לו היהודי ללא היסוס את הנכון. ולפליאתו איך ידע בבירור שכוזה? ענה לו היהודי ללא מורא ופחד: שידע מיד, מאחר ובעין הזכוכית הוא המקום היחיד שאין רואים רשעות.

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 8:30 ת"א: 8:32 ר"ת: 9:03

בלק

זמני כניסת השבת
ירושלים: 7:13 ת"א: 7:28

כימאי והבין קצת בתרופות. בלי לחשוב פעמיים יצא מהשורה והציג את עצמו כרופא. כך היה יכול לסייע לחולים רבים, שקיבלו ממנו תרופות יותר ממה שהתירו לו ההוראות. יום אחד הגיע למרפאה בחור צעיר. ר' שאול התעניין בשלומו, טיפל בו כראוי ושוחח עמו בדברי תורה. הבחור התחבב עליו מאוד והוא השתדל לסייע לו ככל יכולתו. בהמשך רקם ר' שאול תכנית שבעזרתה הצליח, בסיוע עוד גורמים, להבריח את הנער אל מחוץ למחנה. מאז נעלמו עקבותיו של הנער והם לא נפגשו עוד.

שלושים שנה חלפו מאז. בשנים אלה הספיק, כאמור, לעלות ארצה ולהקים משפחה. חלפו עוד שנים ובינתיים גם ילדיו בגרו והקימו משפחות. אחד מילדיו התגורר עם משפחתו ברחובות. זה היה בשבת הראשונה שבה התארח ר' שאול בבית בנו ברחובות. מכל בתי הכנסת בעיר בחר ר' שאול ללכת להתפלל בבית הכנסת של רבינו הקדוש זיע"א. הוא התפלל שם הן לביל שבת הן ביום. בקריאת התורה, פנה אליו הגבאי וקרא לו לעלות 'שישי'. ר' שאול היה מופתע מאוד, שכן בית הכנסת היה מלא מפה אל פה ואילו הוא היה סתם אורח בלתי מוכר. במוצאי שבת קודש הרבי החל רבינו בעבודת הקודש – קבלת הקהל וקריאת הפתקאות. גם ר' שאול השתלב בתור הארוך והמתין לברכת הרבי. לפתע ניגש אליו המשמש בקודש וקרא לו לבוא עמו. שוב הופתע ר' שאול מהיחס המיוחד כלפיו. הוא פסע בצייטנות אחרי המשמש שהוביל אותו היישר לחדרו של הרבי.

כשנכנס פנימה קידמו הרבי בברכת 'שבוע טוב' לבבית והציע לו סיגריה. ר' שאול השיב בנימוס כי אינו מעשן. "זה חידוש בשבילי, ר' שאול", הגיב הרבי. "מתי חדלת מלעשן?" ר' שאול היה נבוך ולא השיב. בקושי זכר שבעבר עישן. הרבי שינה את נושא השיחה. "יש לי דבר תורה, לומר לך", אמר והשמיע באוזני ר' שאול פירוש נאה לאחד מפסוקי התורה. כשסיים את הפירוש, פנה אל ר' שאול בשאלה: "נו ר' שאול, ההסבר הזה אולי מוכר לך?" ר' שאול לא השיב. כעבור רגע של שתיקה, הישיר הרבי מבט אל ר' שאול ואמר לו: "את הפירוש הנאה הזה שמעתי ממך בנעוריי, בשעה שבאתי לקבל ממך טיפול במרפאה של מחנה הריכוז. אני הוא הנער הצעיר שחיבבת ושייעת לו לברוח אל מחוץ למחנה. התזכור?" רבינו הוסיף ואמר: "אתה היית שליח ד' להצילני, ואני חייב כלפיך בהכרת הטוב." ר' שאול היה אחוז התפעלות מהעובדה שאחרי שלושים שנה עדיין זכר הרבי את פניו, את דבר התורה ששמע ממנו במחנה, ואפילו את העובדה שבאותם ימים נהג לעשן.

'גליה דרעיה ונפל נהורא'

הגה"צ רבי דן סגל שליט"א סיפר: פעם שאלתי את מורי ורבי המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לווינשטיין וצ"ל שאלה מסוימת. יעץ לי רבי שאלך לשטוח את השאלה בפני הרבי מקרעטשניף. תמהתי ושאלתי – "לרבי!?" ענה לי מורי ורבי: "אומרים שהוא חכם מאד (ער איז א קלוגער יוד'ל)...". אמרתי: "וכי בשביל כך ללכת לרבי חסיד? הלא ישנם הרבה אנשים חכמים?" ענה לי רבי: "אומרים עליו, שלפני שעונה תשובה מסתכל בתהילים..." כלומר, שיש לו רמזים מן השמים. מסיים הגר"ד שליט"א: "נסעתי, וכשראיתי את האור הגדול הזורח ומבהיק מסביביו, הבנתי לראשונה את משמעות המושג המוזכר בחז"ל, 'גליה דרעיה ונפל נהורא'..

רבינו הקדוש מקרעטשניף זיע"א ליומא דהילולא ט"ו תמוז רבינו הרה"ק רבי דוד משה זיע"א נולד ב"ב תשרי תרפ"ה כבן זקונים לאביו הרה"ק רבי אליעזר זאב מקרעטשניף הי"ד זיע"א, בסעודת הברית שהתקיימה בחול המועד של סוכות, הסביר אביו הק' את הטעם שקרא שמו דוד משה, מכיון שעלה בדעתו לקרוא לו ע"ש רבי משה, זקינו של הרה"ק רבי מאיר הגדול מפרעמישלאן זיע"א, ורבי דוד אביו של רבי משה, ששניהם היו צדיקים נסתרים ולכן רצה לקרוא לו משה דוד, אך כיון שהברית התקיימה סמוך ונראה ליומא דהילולא של הרה"ק רבי דוד משה מטשארטקוב זיע"א, נקרא דוד משה, וסיים, מתפלל אני שיזכה בני הנולד לבחינה של נבואה משה רבינו ע"ה ומלכות דוד המלך ע"ה.

עוד בצעירותו ניכרו גינוני קדושה והשליך עצמו אל עמל התורה, ובהיותו בבן עשר שנים כבר היו שגורים על פיו מאות דפי גמרא ועשר סימנים בשולחן ערוך יו"ד עם ה"פרי מגדים", כשהיה עול ימים כבר נשמעו רעמי המלחמה והוגלה לאושביץ יחד עם אביו הק' הי"ד וכל בני המשפחה, שם הופנו אביו ואמו ובני משפחתם שמאלה ורק רבינו ניצל מכל אחיו, ומופלא הדבר שאביו זיע"א אמר לו ברדתם מרכבת המוות שהוא ינצל ו"הברכות נתונות בידך". בשנת תש"ה אחר השואה בהיותו בן כ"א שנה בלבד, הוכתר כממלא מקום אבותיו הק' ובחג הסוכות שנת תש"ח זכה לחונן את עפר ארץ ישראל והתיישב בירושלים עיה"ק ת"ו. בשלהי חודש ניסן כאשר פרצה המלחמה בארה"ק, החל רבנו תר אחר מקום חילופי להתיישב בה באופן קבע, לאחר שמצא כמה מידידי בית אבא בעיר רחובות אשר הפצירו בו לבוא להתיישב על ידם כדי שיפיח בהם רוח טהרה וקדושה, ולאחר שקיבל את ברכתם של הרה"ק מבעלזא זיע"א והגה"ק ה"חזון איש" זיע"א שהמליצו לו מאד, התרצה רבינו לעבור לגור בעיר רחובות.

בחודש סיון תשכ"ט יצא לעיר סיגעט שברומניה כדי להשתטח על ציון זקינו הרה"ק רבי מאיר מקרעטשניף ביומא דהילולא ל' סיון, ונשאר שם למנוחה לכמה שבועות, וביום ט"ו תמוז לפנות בוקר לאחר שטיהר עצמו במקוה, אמר למקורביו שאינו חש בטוב וסב על עקבותיו לבית האכסניה, שם ביקש לברך ברכת שהכל ונשכב על מיטתו, עצם את עיניו ונסתלק לבית עולמו, למחרת הצליחו להביא את ארון הקודש לארץ ישראל באורח נס ופלא, (בימים ההם לא אפשרו השלטונות ברומניה להוציא אדם שנפטר, רק לאחר כמה ימים) נטמן בבית החיים ברחובות, וציונו הקדוש מהווה אבן שואבת לכל נדכא ושבור לב אשר זוכים לראות ישועות ורפואות כבחיים חיותו.

הכרת הטוב של רבנו זיע"א לאחר שלושים שנה

היה זה בשנות השואה. איש אשכולות ורב פעלים היה ר' שאול שטרן. ירא שמים, תלמיד-חכם וטוב מזג. שקד ללמוד תורה בכל רגע פנוי ואף חיבר ספר הגות על חמישה חומשי תורה. לפרנסתו ניהל מפעל לעיבוד מזון ונחשב מומחה בעל שם לכשרות. באחד המסדרים במחנה הריכוז, פקד הקצין הגרמני על בעלי ההשכלה הרפואית לצאת מהשורה. אמנם לר' שאול לא הייתה השכלה רפואית, אך הוא היה

משל ונמשל

הנגינה מעוררת לתשובה

פעם שאל אחד את הרה"ק רבי ישראל בעל ה"דברי ישראל" ממודוץ זיע"א על ענין הנגינה וכוחה. והשיב הרבי שהיא מעוררת לתשובה, ומעלה את נשמתו של אדם, ומקרבת לבם של ישראל לאביהם שבשמים. ותמה השואל: היתכן, מה שלא משיגים על ידי ספרי מוסר וספרי יראים, תעשה ותפעל הנגינה? ענהו הרה"ק ממודוץ:

משל למה הדבר דומה, לבן כפר בעל רחיים שבא לכרך, וראה בחלון חנותו של שכן בין שאר השעונים השונים, שעון מקיץ המנגן בנעימה ומעורר את האדם משנתו. נכנס אל החנות על מנת לקנות שעון מעורר זה. שאל אותו השכן, מאיזה מקום הוא? והשיב: בן כפר פלוני ובעל רחיים אנכי. אמר לו השכן: לשם מה לך שעון שיעורר אותך משנתך? והרי כמה גלגלים ואופנים מרעישים בבית הרחיים שלך, ומשמיעים קול רעש גדול. ואם הם אינם מקיצים ומעוררים אותך, מה יועיל לך שעון קטן זה בנעימה הדקה והעדינה? השיב לו בן הכפר: וודאי אינך מבין בטבעי האדם, כי ידוע שדבר שאדם רגיל בו ומצוי אצלו אין הוא מרגיש את מציאותו. אף אני כן שמרוב הרגל רעש הגלגלים וקולם החזק, אינני מרגיש בהם כלל, ואין בכוחם להקיציני משנתי, אבל דווקא הנעימה הדקה של שעון קטן זה, יקיציני משנתי.

הנמשל הוא: זהו ענין כח הנגינה, דספרי מוסר וספרי יראים, היות ובני האדם מצויים אצלם ורגילים בהם, לפעמים אינם עושים רושם על האדם. אולם הנגינה חידוש יש בה, ובכוחה לעשות רושם חזק ולעורר בבני אדם הרהורי תשובה להחזירם למוטב.

התקבלה תרומה לע"נ

לע"נ כ"ק אדמו"ר רבי דוד משה

ב"ר אליעזר זאב זיע"א

הר"ר יצחק הרטמן הי"ו

הר"ר יעקב הומינר הי"ו

הר"ר דוד שנייבויס הי"ו

הר"ר מאיר צבי טייטלבוים הי"ו

הר"ר אשר הומינר הי"ו

הוא צריך להיות אב בריא וחזק ולפרנס את משפחתו

מסופר על יהודי שנפצע ברגלו באופן חמור. בדחיפות הובל לבית החולים, ולאחר בדיקות מקיפות, קבע הרופא, שבכדי להציל את חייו מהזיהום המתפשט יהיו חייבים לקטוע את הרגל. בבהלה רבה שלח היהודי החולה שליח לבית רבינו. השליח חזר ובפיו בשורה: "הרבי אמר, שתזכה להוביל את בנך בן העשר לחופה, כשאתה מהלך על שתי רגליך". החולה לא האמין למשמע אוזניו, ומיד חזר עליהם באוזני הרופא. "חזור אני ואומר" – אמר הרופא בתקיפות יתר – "יש נמק מסוים בברך, ואם לא נקטע את הרגל, סכנה נשקפת לרגל השנייה ולכל הגוף כולו". השליח נשלח בזריזות למסור לרבינו את דבריו האחרונים של הרופא. אך הרבי בשלו: "אין להרשות לקטוע את הרגל בשום פנים ואופן!" החולה, חדור האמונה ברבינו, קיבל את הדברים כצורתם, והיה נחוש בדעתו לא לסור ממנו ימין ושמאל. אחרי דו שיח נוקב בין הרופא לבני המשפחה, הובהרה להם בנחרצות עמדת הרופא: "שתי ברירות בידכם, האחת – לבצע את הניתוח ולהסיר את הרגל. השנייה – לעזוב את בית החולים. אין אני לוקח על עצמי את האחריות הכבידה..." – סיכם הרופא את השיחה. חזר השליח לרחובות בשלישית. והנה, בעודו דורך על מפתן הדלת, טרם הספיק להוציא דבר מה מפיו, קורא לעברו רבינו בהחלטיות: "החולה יבריא, הוא צריך להיות אב בריא וחזק ולפרנס את משפחתו. אם הרופא מכריח לנתח – צאו מבית החולים!" בני המשפחה ההמומים קיימו את הדברים במילואם. חתמו על שחרור באחריותם והוציאו את היהודי מבית החולים. ואכן, חזר לחיים רגילים. ובחתונת בנו – בן העשר או – נזכרו כולם בפלא הגדול...

שבת פר' בלק השבת האחרונה עלי אדמות

באותה שבת נשגבה, השבת האחרונה עלי אדמות, שבת רבינו בסיגעט שברומניה, בעת עריכת השולחן הסבו מספר אנשים, פניו האירו כלפידי אש, ובלהבת קודש אמר דברי תורה על הפסוק: (שמות ל"ד ז) שנאמר באמצע י"ג מידות של רחמים: "פוקד עוון אבות על בנים ועל בני בנים ועל שלשים ועל רבעים" איך קשור פסוק זה שמוזכר בו פקידת רשעים ל"ג מידות של רחמים? הקשה רבינו. ותיריך בשם אביו הקדוש שגם מידה זו רחמים היא. פוקד משמעות ממתין, השי"ת ממתין לחוטא שישוב בתשובה. ואם לא שב, פוקד עוון אבות על בנים, ממתין השי"ת שהבנים יתקנו את חטאי אבותם, ואם גם הם לא תיקנו, ממתין על שלשים ועל רבעים, לדורות הבאים. במהלך אמירת הד"ת העיר רבינו את העומד על ידו באומרו מה לך נרדם! לא יהיה אפילו מי שימסור את מה שדברנו.

על עובדת פטירת רבינו דווקא בפרשה זו (בלק) הסביר כ"ק מרן האדמו"ר שליט"א בעת עריכת השולחן שבת יארצייט התשס"ט שהרי איתא בספדה"ק, שאין השי"ת נוטל את נשמות הצדיקים, ללא הסכמתם. ולכל צדיק יש את השלמות אליה הוא חותר להגיע. אצל רבינו זי"ע ראו במוחש שמסר את נפשו לקרב את ליבם של ישראל לאביהם שבשמים בדרך של ברכות וישועות. וכיון ששמע בקריאת הפרשה שהשי"ת הסכים ע"י שנאמר: "לא תאור את העם כי ברוך הוא" הרגיש כי פעל והשלים את תפקידו בעולם הזה והסכים למסור את נשמתו לידי השי"ת ולהסתלק מזה העולם.

זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל אבי"ר

צ'ין אדם לחברו

להקשיב לשני מתוך סבלנות

ישיבת מועצת גדולי התורה שבה היה אמור הרה"ק רבי משה פיינשטיין זיע"א להשתתף לראשונה ביושב ראש, נועדה להתקיים מיד בתום שיעורו ותפילת מנחה בתפארת ירושלים. מחוץ לכותלי הישיבה המתינה לו מכונית. עם תום תפילת מנחה הקיפוהו תלמידיו כדי ללוותו החוצה ללא עיכוב, מאחר וחברים אחרים של מועצת גדולי התורה כבר המתינו לו שם. בעמדו להיכנס למכונית פנה אליו עני בבקשת צדקה, רבי משה שלף מארנקו כמה מטבעות ונתנם למבקש, אך הלה טרם סיים ופתח בשיחה עם רבי משה בעוד סבלנותם, אחדים מהם ניסו לרמוז לעני שרבי משה ממחר מאד, אך הוא רמוז להם להתרחק. לאחר שיחה בת עשר דקות התנצל רבי משה, לחץ את ידי הקבצן ונכנס סוף סוף למכונית. אחד התלמידים אור עוז בנפשו ושאל את רבו מדוע לא הסתפק בנתינת הנדבה לעני, ובאמירה שהוא ממחר ואינו יכול להקדיש זמן לשיחה? השיבו רבי משה, עליך להבין שהשיחה היתה חשובה לאדם זה הרבה יותר מאשר הכסף, מצוות הצדקה שלי כללה גם זאת, להראותו שאני מתעניין בדעותיו ושאיני כה עסוק מכדי להאזין לו. מוסיף ואומר בנו ר' דוד, אבי חס על זמנו ומעולם לא בזבו דקה, אולם אם אדם עני או מודאג שפך לפניו שיחו, במשך שעה תמימה יכול היה אבי להקדיש לו את השעה הנחוצה.

להשלים את החסד

מסופר על הגאון רבי אהרן קוטלר זיע"א שבאחד מביקוריו בארץ ישראל בלכתו ברחובות ירושלים הבחין בעני

פלוגי, והחל רץ אחריו ברצונו להעניק לו איזה מטבעות. בהודמנות הבהיר בפני מקורביו, כי לפני שנים ניגש אליו אותו עני בשעה שלא היה בידו מאומה, וכעת שראה והכיר אותו השלים את מה שחיסר אז.

עדינותו ואצילותו של רבי אלחנן

מסופר: היה זה באמצע החורף של שנת תרפ"ח, כשחזר הרה"ק רבי אלחנן וסרמן הי"ד זיע"א ראש ישיבת אהל תורה ברכבת לברנוביץ, ביחד עם השתדלן ר' שמואל זאקהיים. הרכבת הגיעה לברנוביץ בשעה מאוחרת בלילה, והשניים ירדו ממנה. תלמיד מהישיבה הצטרף אליהם כבן לווייה, והשלשה עלו על כרכרה אחת שהסיע אותם לעיר. התחיל אותו תלמיד לספר באוזני רבו, אודות השיעור הראשון של רבי דוד רפופורט, שזה מקרוב נתמנה לר"מ בישיבה, ורק לפני יומיים הגיד שיעור ברבים בפעם הראשונה. אולם להפתעתו, סירב רבי אלחנן להקשיב, וביקר לחדש את שיחתו חולין עם ר' שמואל, שאל בהתענינות, מה מאכליו הערבים לחיכו, האם מתגורר בדירה נאה שמרחבת דעתו של אדם, באיזו קומה, מה מספר החדרים, היש בה סידורים מתאימים להסקה בחורף? וכיוצא באלו דיבורים שאין להם שיעור. בעדינותו הגדולה, חשש לשוחח בדברי תורה עמוקים בנוכחותו של מי שאינו בר אוריין. רק אחרי שהגיעה הכרכרה לביתו של זאקהיים, וירד ממנה עם מזוודתו, כשהמשיכו למעונו פנה רבי אלחנן אל התלמיד כבעין התנצלות, עכשיו אתם יכולים לחזור על שיעורו של רבי דוד.

תלמוד דצדקיא

יום ראשון י"א תמוז

רבנו יעקב יצחק חיות ב"ר אברהם (אפי רברבא - שמ"ה)

הרה"ק רבי צבי הירש מוידויטשוב ב"ר יצחק אייזיק (עטרת צבי - תקצ"א)

הרה"ק רבי אלחנן וסרמן הי"ד (תש"א)

הרה"ק רבי אהרן טביש ב"ר יעקב (קרני ראם - תרי"ב)

יום שני י"ב תמוז

רבי יעקב ב"ר אשר (בעל הטורים-ה"א - ק"ח)

יום שלישי י"ג תמוז

הרה"ק רבי מרדכי מקרעמניץ ב"ר יחיאל מיכל מזלאטשוב (תקע"ז)

הרה"ק רבי מרדכי ב"ר פינחס מקארין (אב"ד קרארין - תקע"ז)

יום רביעי י"ד תמוז

הרה"ק רבי פנחס שפירא מסלאוויטא ב"ר משה (תרל"ב)

יום חמישי ט"ו תמוז

הרה"ק רבי חיים ב"ר משה בן עטר

("אור החיים" הקדוש - תק"ג)

הרה"ק רבי דוד משה מקרעטשניף (תשכ"ט)

הרה"ק רבי אריה לייבוש הלברשטאם

ב"ר שמחה (אבי ה"דברי חיים" - תקצ"א)

הרה"ק רבי יעקב משה מקאמאראנא ב"ר אליעזר צבי (תרפ"ט)

יום שישי ט"ז תמוז

הרה"ק רבי דוד היילפרין אב"ד אוסטראה ב"ר ישראל (תלמיד הבעש"ט - תקכ"ה)

ישראל (תלמיד הבעש"ט - תקכ"ה)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמילאל הכהן רבטובין שליט"א
מח"ס "גם אני אודך" רמזים וסימני תורה על המצוות.

תלמוד תורה (ה')

א) כל שאפשר לו לעסוק בתורה, ואינו עוסק, עליו הכתוב אומר (במדבר ט"ו, ל"א) כי את דבר ה' בזה וגו'. כלומר שדבר ה' אינו יקר וחשוב בעיניו כל כך לעסוק בו, וכאילו מתלוצץ מדברי תורה, ולכך כששנים יושבים יחד ואין ביניהם דברי תורה, נקרא מושבם ביחד מושב לצים, שנאמר בכתוב (תהלים א', א-ב) ובמושב לצים לא ישב, כי אם בתורת ה' חפצו. (שלחן ערוך הרב, הלכות תלמוד תורה, פרק ג', סעיף ו')

ב) אין דברי תורה מתקיימין במי שמרפה עצמו עליהן, ולא באלו שלומדין מתוך עידון. ומתוך אכילה ושתיה, אלא במי שממית עצמו עליהן, ומצער גופו תמיד, ולא יתן שנת לעיניו, לעפעפיו תנומה, אמרו חכמים דרך רמז, זאת התורה אדם כי ימות באהל (במדבר י"ט, י"ד) אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו באהלי החכמה, וכך אמר שלמה בחכמתו, התרפית ביום צרה צר כחך, (משלי כ"ד, י') ועוד אמר, אף חכמתי עמדה לי, (קהלת ב', ט'), חכמה שלמדתי באף עמדה לי. (רמב"ם, הלכות תלמוד תורה, פ"ג הי"ב)

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

נדבת הרה"ח ר' פינחס דוד הומינר הי"ו
לע"נ כ"ק אדמו"ר רבי דוד משה
ב"ר אליעזר זאב זיע"א
נלב"ע ט"ו תמוז תנצב"ה

נדבת הרה"ח ר' משה הלפרט הי"ו
לע"נ כ"ק אדמו"ר רבי דוד משה
ב"ר אליעזר זאב זיע"א
נלב"ע ט"ו תמוז תנצב"ה